

Fővárosi Ítéltábla

11.Gf.40.405/2017/5.

A Fővárosi Ítéltábla a **felperesi képviselő** által képviselt **alperes neve (alperes címe)** felperes által,

a **alepreszi képviselő** által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen,

szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. május 24. napján kelt 31.G.40.061/ 2016/25. számú ítélete ellen,

a felperes részéről 26. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - 2017. október 4. napján - megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 75.000 (Hetvenötezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 242.600 (Kettőszáznegyvenkettőezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte, fizessen meg az alperesnek 152.165 forint perköltséget és az államnak 182.600 forint kereseti illetéket.

Határozatát azzal indokolta, hogy a befektetési vállalkozó felperes befektetési szolgáltatási és kiegészítő szolgáltatásra vonatkozó engedélyét a Magyar Nemzeti Bank (MNB) felügyeleti

jogkörében 2015. március 9-én részben felfüggesztette, felügyeleti biztosként a **P.S. Kft.**-t jelölte ki.

A felperes 2015. április 22. napi kezdő időponttal felszámolás alatt áll, felszámolója a **P.S. Kft.** A felszámoló a **K. Zrt.**-nél nyilvántartott adatokhoz elektronikusan a **K. KID** segítségével már 2015. április 30-tól hozzáfért. A felperes különböző kirendeltségeiből az iratokat 2015. április 17. és 20. napja közötti időszakban szállították a felügyelőbiztos (a későbbi felszámoló) budapesti raktárába, ahonnan a felszámoló az iratokat 2013. július 13-15-e között szállította el megbízottjával azok feldolgozása céljából.

Az alperes 2014. december 4-én értékpapírokat vásárolt a felperestől: 1.030.000 forint névértékű, ... megnevezésű, névre szóló dematerializált kötvényt 999.674 forint vételáron; 2.140.000 forint névértékű, ... megnevezésű, névre szóló dematerializált kötvényt 2.003.829 forint vételáron. A kötvények kibocsátója a **1.társaság**, forgalmazója a felperes volt.

Az alperes 2015. március 6-án telefonon adásvételi szerződést kötött a felperessel: a ... megnevezésű kötvényeket 1.015.612 forint vételáron; a ... megnevezésű kötvényeket 2.031.260 forint vételáron eladta a felperes részére. Mindkét ügylet 2015. március 6-ai időponttal rögzítésre került. Az alperes értékpapírszámláján 2015. március 8-án 20 óra 43 perckor és 20 óra 44 perckor március 6-i értéknapal került elszámolásra az ügylet. Az ügylethez kapcsolódó pénzügyi teljesítés 2015. március 9-én történt, ennek keretében összesen 3.032.299 forintot utalt át a felperes az alperes részére 2015. március 9-én 7 óra 06, 07, és 25 perckor.

A felperes 2015. augusztus 18. napján keresetet terjesztett elő, melyben elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a felek között a ... és ... megnevezésű kötvények tárgyában az adásvételi szerződések nem jöttek léte. Erre tekintettel kérte az alperest 3.034.299 forint jogalap nélküli gazdagodás visszafizetésére és 2015. április 23. napjától késedelmi kamat megfizetésére. E kereseti kérelmét arra alapította, hogy nem áll rendelkezésre olyan szerződés, melyet a felperes aláírt volna, a szerződésen csak az alperes aláírása szerepel. A szerződés csak március 10-én érkezett meg a felpereshez, azonban ekkor már felügyeleti biztos vezette a felperesi társaságot és március 10-ét követően csak ő szerződhetett volna.

Az alperes telefonon kötötte meg a jogügyletet, azonban nem rendelkezett a telefonos ügyletkötéshez szükséges külön szerződéssel, kóddal, ezért ily módon nem köthetett volna szerződést.

A felperes előadta, hogy az értékpapírtranszfer a felek értékpapírszámláján megtörtént, az adásvételi szerződés pénzügyileg is teljesítésre került, de ez nem pótolja a felperes részéről a szerződési akaratot, mert a felperes részéről eljáró **1. személy** és **2. személy** nem rendelkezett cégjegyzési joggal, a felperes ügyleti képviselőjére nem volt jogosult.

A felperes másodlagosan az értékpapír-adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítását kérte a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján. Jogkövetkezményként az

eredeti állapot helyreállítását kérte oly módon, hogy a bíróság kötelezze alperest 3.034.299 forint és annak kamatai megfizetésére.

Harmadlagosan a Cstv. 40. § 2) bekezdése alapján kérte a 3.034.299 forint és kamatai megfizetésére kötelezni az alperest. A felperes szerint az alperes előnyhöz jutott a felperes más hitelezőihez képest, akik az utolsó pillanatban nem vették ki pénzüket a felperestől olyan módon, hogy a felperes a kötvényeket visszavásárolta volna.

A másodlagos és harmadlagos kereset 90 napos igényérvényesítési határidejével kapcsolatban előadta, hogy a felperes csak akkor tudja a keresetet előterjeszteni, amikor a szerződést és annak adatait megismerte, mert az iratok birtoklása önmagában nem indítja meg a határidőt. Hangsúlyozta, hogy a kifizetések listája 7.061 tételt tartalmazott, ezeket a felszámolónak egyenként meg kellett vizsgálnia ahhoz, hogy tudomást szerezhessen arról, hogy e kifizetések mögött van-e olyan szerződés, amely a Cstv. alapján támadható lenne. Köztudomású tényként állította, hogy valamely jogügylet érvénytelenségének az észleléséhez munkára, a munkához pedig időre van szükség.

Álláspontja szerint a 90 napos perindítási határidőt a megtámadott ügylet érvénytelenségéről való tudomásszerzéstől kell számítani. 90 napon belül még nem készült el a felperes felszámolási nyitómérlege sem; a **K.** adatok ismerete önmagában nem volt elegendő, mert tudni kellett a perindításhoz azt is, hogy pontosan milyen jogcímen, milyen jogügylet alapján került sor a kiutalásra és ehhez szükség volt az aláírt szerződésekre és a szerződéskötés körülményeinek ismeretére. Kiemelte, hogy csak 18 napot késett a perindítással.

Álláspontja szerint a perbeli jogügylet nem tekinthető a rendes gazdálkodás körébe tartozónak, mert az alperes nem az ügyfelek számára nyitva álló irodában, telefonos ügyfélszolgálaton keresztül vagy internetes felületen kötötte a szerződést.

Az „előnyben részesüléssel” kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes felszámolási vagyona 5.723.123.000 forint és a ki nem egyenlített tartozások összege 160.034.558.000 forint. A felperes felszámolásába az alperes „b” kategóriás hitelezői igényként kereshetne kielégítést, azonban e kategóriában a **B.** 86.334.908.166 forinttal már hitelezőként szerepel, így az alperes gyakorlatilag nulla %-os kielégítést kaphatna, ehhez képest 100%-os kielégítéshez jutott.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Hangsúlyozta, hogy a felperes másodlagos piacot biztosított ügyfelei részére az értékpapír vásárlásra. Az elsődleges kereseti kérelemmel kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes által nyilvánosan közzétett aktuális kötvény-árfolyamok eladási és vételi ajánlatnak minősültek, amelyet az alperes jogosult volt elfogadni a felperesnek intézett nyilatkozatával, ily módon már a kötvények vételi árfolyamának közzétételével megjelent a felperesi oldalról a szerződéses akarat.

Kifejtette: ha a felperes nevében eljáró munkavállalók nem lettek volna jogosultak szerződést kötni, fennáll a képviselőlet sajátos, a Ptk. 6:18. § (2) bekezdésében szabályozott „látszaton

alapuló" esete. Álláspontja szerint a szerződés létrejött, hiszen maga az üzletszabályzat 12.4.3.3. pontja is lehetővé teszi a telefonos ügyletkötést.

A másodlagos és harmadlagos keresettel összefüggésben elsődlegesen elévülési kifogással élt. Arra hivatkozott, hogy a perindítás határideje a felszámoló kijelölésével, a felszámolás elrendelésével megkezdődött, a határidő 2015. július 21-én lejárt. A felperes a kereset benyújtásával elkészt.

Azt a tényt, hogy a felperes az utolsó pillanatban vásárolta vissza az alperes kötvényeit, a felszámoló már a felszámolás kezdő időpontjában ismerte a saját nyilvántartásaiból és a **K.** adataiból is. Hangsúlyozta, hogy a kötvények adásvételére szolgáló szerződések sablonszerződések, amelyeket a felperes informatikai rendszere képez, így azok pontos tartalma a felszámoló számára ismert és egyértelmű volt a kötvénytranszferek és a vételárak alapján.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjával kapcsolatban vitatta, hogy az alperes hitelező lett volna a felszámolás kezdő időpontjában. Azért nem részesülhetett előnyben, mert az ügyletkötéskor nem volt fennálló követelése a felperessel szemben.

Álláspontja szerint a felperes rendes gazdálkodási körébe eső jogügyletet kötöttek a felek.

Az elsőfokú bíróság a szerződés létre nem jöttével kapcsolatos keresetet vizsgálva megállapította, hogy a kötvény adásvételi szerződések vonatkozásában sem jogszabály, sem a felek szerződése nem ír elő kötelező írásbeli alakot.

Az alperes telefonon hívta a felperest a kötvények értékesítése tárgyában, ahol igényét rögzítették és visszaigazolták a szerződés megkötését. Az adásvételi szerződést a felperes nyilvántartásba vette, majd az ügyletet teljesítette, az átruházott kötvények transzferjét elvégezte és a szerződés pénzügyi oldala is teljesült, elszámolásra került, sőt a vételár kifizetése is megtörtént átutalás útján. A szerződés a felperes üzletszabályzata értelmében a szóbeli telefonos visszaigazolással, majd a felperes általi nyilvántartásba vétellel létrejött. Az adásvételi okirat bármelyik fél részéről történő aláírása csak mindezek utólagos „lepapírozása”.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az a tény, hogy az alperesnek nem volt telefonos ügyletkötésre vonatkozó szerződése, nem bír jelentőséggel, mert az üzletszabályzat 12.4.3.3. pontja kifejezetten lehetővé teszi kötvény telefonon történő vásárlását, telefonos kereskedésszisztem igénybevétele vonatkozó szerződés megkötése nélkül is.

Annak sem volt jelentősége, hogy az alperes nem az ügyfélszolgálatot, hanem a központot hívta, aki nem a telefonos ügyfélszolgálatához (Call Center) kapcsolta, hanem a Back Office-on került sor az ügyletkötésre. Az üzletszabályzat nem zárja ki a Call Centeren kívüli telefonos ügyletkötést (a felperes alkalmazottjának, **1. személy**nek tanúvallomása ezt megerősítette).

A telefonos ügyletkötés alkalmával nyilvánvalóan a felperesi társaság képviselőjére jogosult személynek minősül a felperes részéről a telefonbeszélgetést lefolytató alkalmazott, és az általa szóban tett szerződés-visszaigazolás alkalmas a felperesi társaság részéről a szerződési akarat kifejezésére. A bíróság megállapította, hogy 2015. március 6-án az adásvételi szerződések létrejöttek, attól függetlenül, hogy a felperes általi feldolgozásra csak március 8-án, vasárnap este került sor.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, **1. személy** cégjegyzéki képviselői jogosultságának hiánya nem akadályozta a szerződés létrejöttét, mert a felperesi üzletszabályzat sem kívánja meg, hogy a felperes részéről a szerződési akaratnyilvánítás cégjegyzésre jogosult részéről történjen.

Mindennek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek között a szerződés létrejött, a szerződés létre nem jöttének megállapítására irányuló keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság a másodlagos és harmadlagos, a Cstv.-re alapított kereseti kérelmek vonatkozásában vizsgálta, hogy a felperes a perindításra nyitva álló 90 napon belül terjesztette-e elő keresetét. E körben megállapította, hogy a felszámolás kezdő időpontjában a felszámoló rendelkezésére álltak a szerződéses iratok, mert a felszámoló korábban felügyeleti biztosként az iratokat a felszámoló társaság budapesti raktárába szállította. Ezen túlmenően a felszámolónak rendelkezésére állt a felperes számítógépes nyilvántartása, valamint a **K. Zrt.** számítógépes nyilvántartása, amihez a **K. KID** rendszer révén a felszámoló már 2015. április 30-án hozzáfért.

Az adott ügyben a megtámadott szerződésekkel kapcsolatos adatok a felperes saját rendszeréből is megismerhetőek voltak. A perindításhoz nem volt szükség a felszámolási zárómérleg ismeretére sem.

Az egyes szerződések megismerése a felperesnek nem okozhatott problémát, mert típusügyletekről volt szó, a papír alapú szerződéses okirat az ügyfél nevéen, a kötvény sorozatszámán és darabszámán, illetve vételárán kívül semmilyen egyéb elemet nem tartalmazott, a szerződések blankettája a felperes üzletszabályzatának mellékletét képezte.

Minderre tekintettel önmagában a nagy adatmennyiség a felszámoló javára a mulasztását kimentő okként nem volt értékelhető.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felszámolás kezdő időpontjától objektíve lehetséges volt a tudomásszerzés, a megtámadási ok felismerése gyakorlatilag a felszámoló saját szubjektív döntésén és elhatározásán alapult. Mivel a Ptk. 6:24. § (1) bekezdése értelmében az elévülés nyugvása szempontjából kizárólag külső objektív elháríthatatlan ok vehető figyelembe, melyre jelen ügyben a professzionális, kifejezetten pénzügyi vállalkozások felszámolására létrehozott felszámoló szervezet vonatkozásában nem merült fel adat, a bíróság megállapította, hogy a felszámolás 2015. április 22-i kezdő időpontjához képest a 2015. augusztus 18-i felperesi igényérvényesítés elkészt, ezért a másodlagos és harmadlagos kereseteket elutasította.

Az elsőfokú bíróság megjegyezte, hogy csak abban az esetben minősülhet egy hitelező előnyben részesítettnek, ha az alperes a felperes hitelezőjének minősül a szerződéskötés időpontjában. Jelen ügyben a felperes nem a kibocsátója, csupán forgalmazója volt a kötvényeknek és az adásvételi szerződések megkötésekor az alperes az adásvétel tárgyát képező kötvények tulajdonosa volt. Ily módon, mindaddig, amíg a kötvények adásvételére vonatkozó szerződést meg nem kötötte, nem minősült a felperes hitelezőjének, hiszen nem volt követelése vele szemben, a felperes hitelezőjévé az adásvételi szerződés megkötése következtében vált.

A Cstv. 40. § (2) bekezdésére alapított harmadlagos keresettel kapcsolatban az elsőfokú bíróság úgy vélte, hogy egy értékpapírforgalmazó által értékpapír megvásárlására vonatkozóan megkötött szerződés teljesítése a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak minősül, ezért nem követelheti vissza azt a felperes.

Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a perbeli adásvételi szerződéssel érintett kötvények - akár részben is - fiktív kötvények voltak. A felperes által hivatkozott befektetési vállalkozásokról és árutőzsdei szolgáltatókról szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény 136. § (2) bekezdése az ügyletkötés időpontjában még nem lépett hatályba, az egyébként is a felszámolási eljárásban követendő eljárást határozza meg, jelen perben nem alkalmazható.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel és kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének megfelelő döntés meghozatalát.

Az elsődleges keresettel, a szerződés létre nem jöttével kapcsolatban kifejtette, hogy szerinte az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy telefonon megbízást adott a felperesnek, azonban az alperes ezen állítását semmivel sem bizonyította. A Ptk. 6:63. §-a alapján a szerződés létrejöttéhez a felperes részéről is szükség volt az ügyleti akarat kifejezésére. Az a tény, hogy az értékpapír transzfere és a pénz kiutalása megtörtént, független az ügyleti akarattól.

Kifejtette, hogy önmagában a jogügylet rögzítése nem bizonyítja, legfeljebb valószínűsíti az ügylet megkötését. A Műveleti Napló bizonyítja, hogy az adott szerződésekkel kapcsolatban érdemben csak és kizárólag **1. személy** végzett műveletet, ő rögzítette a szerződéseket és ő hagyta jóvá a kifizetést; azt is bizonyítja, hogy vasárnap este visszamenőlegesen történt az adatrögzítés és a visszamenőleges adatrögzítés nyilvánvalóan ellentétes a naprakészség követelményével.

Az értékpapírmozgással kapcsolatban előadta, hogy azok csak és kizárólag a felperes által vezetett számlákon kerültek átvezetésre visszamenőlegesen, de a **K.** -nél sosem, mert a március 6-ra március 8-án berögzített ügyletet nem lehetett a **K.** felé március 6-án figyelembe venni.

A 90 napos megtámadási határidő kapcsán a felperes kifejtette, nem egyszerűen a szerződés tényéről kellett tudomást szerezni, hanem arról is, hogy az adott szerződés konkrétan mely

okból, miért támadható a Cstv. 40. §-a alapján, amíg ugyanis a megtámadhatóság felismerésére nem kerül sor, addig a határidő meg sem indulhat, nincs minek nyugodnia. A 90 napos keresetindítási határidő akkor indul, amikor a felszámolóbiztos tudomást szerez arról, hogy megtámadhat egy szerződést. A BH.2017.65. számú eseti döntés a megtámadás törvényes okáról történő ténylegesen tudomásszerzéshez köti a megtámadási határidő kezdetét.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlanul állította, hogy a felperesi felszámoló indokolatlan és kimentésre alkalmatlan passzivitást tanúsított, mert nem kezdett hozzá az iratok átvizsgálásához 2015. július 13-ig. Nem azt állította, hogy az igényérvényesítésben akadályozott lett volna, hanem azt, hogy 2015. május 20-ig a konkrét ügylet megtámadhatóságáról - figyelemmel az adatok mennyiségére és minőségére - leggondosabb eljárás mellett sem lehetett tudomást szerezni a felszámolás elrendelésének napján. A felszámolóbiztosnak időre volt szüksége ahhoz, hogy a konkrét megtámadhatósági okokról tudomást szerezzen, de a 90. napig szakszerű és gondos eljárás mellett sem kerülhetett sor erre. Az elsőfokú bíróságnak kellett volna megállapítania és indokolnia, hogy a tudomásszerzésnek legkésőbb mikor kellett volna megtörténnie.

Az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna megállapítani e körben, hogy mi volt az a legkorábbi dátum, amikor a felperesi felszámolótól elvárható volt, hogy az egyes ügyleteket illetően azok megtámadhatóságát felismerhesse. E helyett az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettséget megfordította, és a felperesnek kellett bizonyítania azt, hogy meddig nem szerzett tudomást a megtámadási okokról.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjára alapított másodlagos keresettel kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg az alperes hitelezői minőségének hiányát. A szerződésekkel az alperes követelést szerzett a felperessel szemben, tehát a felperes hitelezője lett. E minősége csak azért szűnt meg, mert a felperes a vételárat a felszámolás elrendelése előtt megfizette. Álláspontja szerint a Cstv. 40. §-a alapján mindazon ügyletek megtámadhatók, amelyek megkötésének és teljesítésének segítségével valamely jogalany el tudja kerülni, hogy a felperes utóbb elrendelt felszámolásában hitelezőként be kelljen jelentkeznie.

A Cstv. 40. § (2) bekezdésére alapított harmadlagos keresete körében hangsúlyozta: bizonyította, hogy a szerződések tárgyát részben fiktív kötvények képezték, a fiktív kötvények adásvétele pedig nem tartozhat a rendes gazdálkodás körébe. Így a perben további bizonyításra lett volna szükség és az elsőfokú bíróságnak erre a felperest fel kellett volna hívnia.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a felperes munkavállalója tudomásul vette az alperes szerződéskötési szándékát, ez alapján került sor a szerződés rögzítésére és a kiutalásra. Hangsúlyozta, hogy a szerződés előbb jött létre (2015. március 6-án) és csak ez után került sor a nyilvántartásba vételre (2015. március 8-án), előbbi nem visszadátumozás volt, hanem a rögzítés időpontja.

Úgy vélte, a felszámoló minden adat birtokában volt a felszámolás kezdő időpontjában, a keresetindítási határidő ekkor indult.

A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, helyes az abból levont jogkövetkeztetése is, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta az alapvetően helytálló indokaira tekintettel, a határozat indokolását csupán a fellebbezésre figyelemmel egészítette az alábbiak szerint.

I.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:63.§ kimondja, hogy a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre.

A felperes a visszavásárló fél szerződési akaratának hiányát állította keresetében.

Az elsőfokú bíróság helyesen osztotta ki a bizonyítási terhet tekintetben: A felperes üzletszabályzata lehetővé teszi a számlavezető ügyfeleknek a telefonos szerződéskötést és egyben deklarálja, hogy a telefonon érkező megbízásokat rögzítő hangfelvételeket hat évig megőrzi. A telefonos hívások kötelező rögzítése mellett csak a felperes volt olyan helyzetben, hogy bizonyíthatta volna a bejövő telefonhívás hiányát, vagyis azt, hogy az alperes nem hívta fel telefonon a felperest, vagy a felperes alkalmazottja megtagadta az üzletkötést.

A per tárgyát képező adásvételi szerződések érvényességét sem a jogszabály, sem pedig a felek szerződése nem kötötte írásbeli alakhoz. A perbeni jogügylet telefonon kötött, így a szerződés visszaigazolásával a felperes részéről a szerződési akarat kifejezésre került, attól függetlenül, hogy a szerződések felperes általi feldolgozása csak 2015. március 8-án történt meg.

A szerződések létrejöttét a szerződések teljesítése - ráutaló magatartásként - megerősíti. Az a tény, hogy a felperes alkalmazottja a szerződés írásbafoglalására vonatkozóan a belső szabályzatában előírt határidőt nem tartotta be, az alperes terhére nem értékelhető. Az adatrögzítés időpontjától eltekintve a felperes alkalmazottjai az üzletszabályzatnak megfelelően rögzítették az adatokat és teljesítették a szerződést. Az ítéltábla álláspontja szerint az a tény, hogy a műveleti naplóban a szerződés később került rögzítésre, az adott ügyben nem igazolja a szerződés létrejöttének hiányát. Az pedig, hogy a **K.** nyilvántartásában mikor került átvezetésre a jogügylet, a szerződés létrejöttére egyáltalán nincs kihatással.

Az ügyletkötés teljes folyamata igazolja a szerződések létrejöttét, az elsőfokú bíróság e több mozzanatú cselekménysorozatot értékelve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a szerződés létrejött.

II.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást az alperes elévülési kifogása alapján a Cstv. 40. §-ában előírt perindítási határidő alakulását illetően is. Helytállóan értékelte a szubjektív határidő elévülési jellegét, helyesen utalt arra is, hogy a felperes az igényérvényesítés akadályaként, az elévülés nyugvását megalapozó tény nem igazolt.

A Cstv. 40. §-ában foglalt szabályozás kettős időkorlát közé szorítja a perindítást, az objektív jogvesztő keresetindítási határidő mellett, a perindításra jogosult tudomásszerzésével megnyíló, kilencven napos szubjektív perindítási határidőt is nevesít.

A szubjektív perindítási határidőre - anyagi jogi jellege miatt - irányadóak az elévülés szabályai, azonban a Cstv. speciális előírásainak megfelelően. A Cstv. nem adja meg, nem szűkíti a tudomásszerzés mibenlétét, ezért a megtámadási jog gyakorlásával kapcsolatban annak van jelentősége, hogy a felperes mikor jutott az igényérvényesítéshez szükséges információk, adatok birtokába.

A Cstv. 40. §-ának alkalmazása során is irányadó az az egységes bírósági gyakorlat, amely szerint a tudomásszerzés vonatkozásában az igényérvényesítő fél gondosságát is értékelni kell, illetve hogy az igényérvényesítés akadályaként objektív körülmények vehetőek számba [BH2015. 35., BH2011. 334.].

Az adott ügyben a befektetési szolgáltatási tevékenység keretében teljesített jogügylet lényeges tartalmának felismerése azt jelenti a Cstv. 40. §-a szerinti megtámadási jog gyakorlása szempontjából, hogy az ügyfél által korábban vásárolt - az értékpapírszámláján nyilvántartott - kötvények száma csökkent, az ügyfél részére kifizetés történt.

Megállapítható volt, hogy a felperes felszámolója a perindításhoz szükséges, valamennyi releváns irat és információ birtokában volt a felszámolás 2015. április 22-i kezdő időpontjában, mert rendelkezésére állt: a visszavásárlási szerződések irata; megismerhető volt számára az adós nyilvántartásában rögzített ügylet valamennyi lényeges, a Cstv. 40. §-a szerinti perindításhoz szükséges eleme [a szerződés tárgya (szolgáltatás, ellenszolgáltatás), az ügyletkötés és teljesítés ténye és ideje].

A **K.** Zrt. hiteles rendszere csupán az esetleges ellenőrzés végett bírhatott jelentőséggel, de 2015. április 30-ától ez is nyitva állt a felperes felszámolóbiztosa előtt. Azonban a felszámoló - a felszámolás kezdetétől megismerhető iratok és nyilvántartások ellenére - nem vette azt haladéktalanul igénybe és a kezdő időponttól számított három hónapon belül nem dolgozta fel a rendelkezésére álló adatokat.

A fellebbező által felhívott BH2017.65. számú eseti döntés eltérő tényálláson alapult. Ott a felszámoló az iratokat nem kapta meg az adós vezetőitől, a hatóságoktól kellett beszereznie az adásvételi szerződést, ezért tekintette a bíróság az adásvételi szerződés megszerzésének időpontját a perindításra nyitvaálló határidő megindulásának. Azonban jelen ügyben a szerződések és azok adatai a felszámoló számára a fentiek szerint hozzáférhetőek voltak már a felszámolás kezdő időpontjában. Az, hogy a felszámoló a tudomásszerzés lehetőségét nem használta ki, a felszámoló felelőssége

A felperes tévesen állítja azt is, hogy annak nem volt jelentősége, hogy az egyes szerződések megtámadhatóságáról mikor szerzett tudomást a felszámoló, elegendő volt azt bizonyítania, hogy a tudomásszerzésre a keresetlevél benyújtásától számított 90. napot megelőzően szakszerű és gondos eljárás mellett sem kerülhetett sor. A professzionális, pénzügyi vállalkozások felszámolására szakosodott felszámolónak lehetősége lett volna megbízni szakértőket a potenciálisan megtámadható 7.061 ügylet megfelelő feltételrendszer szerinti átvizsgálására és így a törvényes perindítási határidőn belül kiszűrhetőek lettek volna a megtámadható ügyletek.

A jogszabályban rögzített szubjektív perindítási határidő, annak elévülési jellege, valamint az a bírói gyakorlat, hogy a tudomásszerzés vonatkozásában az igényérvényesítő fél gondosságát is értékelni kell, valamint az igényérvényesítés akadályaként csak objektív körülmények vehetőek számba, egyértelművé teszi, hogy amikor a tudomás szerzés lehetősége fennáll, megindul a 90 napos határidő. Nem a bíróság feladata megállapítani, hogy mikor kellett volna tudomást szereznie a felszámolónak a szerződések megtámadhatóságáról, hanem a felszámolónak kell bizonyítania, hogy az iratok felszámoló részére történő átadása mikor történt, milyen elévülést kizáró vagy nyugalomba helyező ok következett be, mely az elévülési határidőt megszakította. A bírói gyakorlat szerint önmagában a nagy mennyiségű irat és adat nem értékelhető elévülés nyugvását eredményező okként.

III.

A kereset elutasítására tekintettel mellőzte az ítéltábla az elsőfokú határozat indokolásából a hitelezői minőség hiányával, a rendes gazdálkodással kapcsolatosan kifejtetteket.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felmerült eljárási költségek viselésére a felperes köteles. Ennek során köteles megfizetni az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés alapján megállapított 242.600 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket, valamint az alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított 75.000 forint összegű ügyvédi munkadíjat.

Budapest, 2017. október 4.

dr. Volein Anna s.k.
Mária s.k.

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.

dr. Hegedűs

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: